

	Strana
Úvodní slovo	2
Z farní kroniky	
Rok 1937 - začátek (přepis farní kroniky).....	5
Rozhovor s prof. Ladislavem Tichým, Th.D.	6
Světová náboženství	
Judaismus - III. Svátky.....	12
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	13
Stránka dětem, mládeži	
Misie říjen.....	14
Téma Přátelství III.	15
Příspěvky ze života farnosti	
Slavoňov, Misijní klubko na Velehradě.....	16
Pout' do Schönstattu.....	17
Doputovali jsme	19
Chaloupka 2006.....	22
Pout'ový táborák.....	23
Poutě.....	25
Zprávy z Ekonomické farní rady	28
Ze života farnosti	
Pravidelné schůzky a termíny v roce 2006.....	29
Svátosti a svátostiny	30

Titulní fotografie - Primiční mše svatá, rok 1978
Fotografie na zadní straně - Misijní den, rok 2006

I. Dnes je pátek 22. září. V naší farnosti právě v tyto dny vrcholí příprava na první volby do Pastorační farní rady (PFR). A já jsem si najednou uvědomil, že venku *září* podzimní sluníčko, že před malou chvílí jsem se mohl chvíli těšit ze *zářících* tváříček druháků a druhaček v hodině náboženství, že krásné babí léto všechno zdobí *září* svého zlatavého svitu a že před námi je opět několik týdnů „krásného umírání“ přírody. Něco musí skončit, aby něco mohlo začít. Takhle to v pozemském řádu bytí je. A protože myšlenka na zánik, na konec nám až příliš připomíná konec našeho vlastního života, tak myslíme na tento životní zákon málo nebo vůbec ne. Také proto (ačkoliv jinak to opravdu nejde) býváme překvapeni, když se nás mocně dotkne síla života nesená tímto zákonem. Někdy je to milé překvapení, někdy překvapení nemilé a někdy nevíme co si myslet.

Když myslím na vznik PFR, ptám se sám sebe jestli v den voleb (a hlavně po nich) budou naše tváře také *zářit*. Ptám se kolik z nás si uvědomuje, že něco končí a současně začíná. Ptám se, zda si uvědomujeme, že se pozvolna začínáme dotýkat výše zmíněného životního zákona, který platí nejen v přírodě, ale také v životech lidí a jejich pospolitostí. Ptám se kolik z nás bude mile překvapeno a kolik nemile tím co se změní. A kolik asi budeme potřebovat času, než do důsledků pochopíme tuto změnu a vezmeme ji vážně. Opravdu nevím. A jsem trochu napjatý. V druhém listu Korintským čteme tyto pozoruhodné věty: „Vždyť přece nehlasáme sebe, ale kázeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci, protože to chce Ježíš. Neboť Bůh, který řekl: Ať ze tmy *zazáří* světlo!, *zazářil* i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti na Kristově tváři.“ (II.Kor 4,5-6).

Kéž tento Bůh *zazáří* v srdcích mnohých z nás a především pak v srdcích těch, kteří jako zástupci všech ostatních členů farnosti budou hledat cesty, kterými ji chce Bůh Otec vést ke Kristu, aby tak osvětlil Olešnici poznáním své velebnosti!

II. A protože něco končí a protože text čtyři roky starého úvodníku tehdy otištěného v našem listopadovém farním zpravodaji je i po čtyřech letech stále aktuální, dovolím si jej znovu celý zopakovat:

Předkládáme vám první výtisk nově koncipovaného farního časopisu. Chceme, aby vycházel každý měsíc. Chceme, aby jeho obsah byl uveřejňován na webových stránkách farnosti (ty ještě čekají na své vytvoření) a nakonec chceme, aby vzbudil vaši pozornost.

Někteří z nás si kladou otázku, zda máme dostatek sil pro takový úkol. To nevíme. Víme však, že takový časopis naše farnost potřebuje. Je třeba pokusit se - a to všemi prostředky - o vzájemnou výměnu myšlenek, které mohou přinést vysvětlení, inspiraci, povzbuzení a které mají sloužit dobré informovanosti členů farnosti. Současně však by tyto stránky mohly a měly sloužit ke vzájemnému poznávání a přijímání vlastních hranic. To znamená, že se na jeho stránkách objeví také pevné a ucelené názory skupin nebo jednotlivců.

Mezi námi poletuje mnoho otázek. Tak například: Proč se dělá právě to, co se dělá? Kam jdou peníze, které se vybírají při mši? Kam se budou investovat? Je třeba pustit se do opravy kostela, starat se o náboženské vzdělávání farnosti, bylo by dobré ušetřit na topení v kostele, bylo by dobré dokončit úpravu interiéru kostela, bylo by dobré dokončit opravy a úpravy na faře atd. Ale kde začít? A jiní se ptají i takto: Smíme se vůbec na takové věci ptát? Není to jenom věc faráře? A jestli se na to můžeme ptát a smíme ptát, co nás k tomu opravňuje? Kněz přece není volen demokratickou většinou, hlasováním, ale je povolán Bohem a ustanoven Církví, neplatí zde demokratické, ale hierarchické uspořádání vztahů! Nebo je to dnes už jinak? A když to není jinak, co s tím v dnešní době?

*Kolik takových a jim podobných otázek ještě mezi námi poletuje? To je tedy první důvod, proč je třeba pokusit se nastartovat nový farní časopis. Ten druhý důvod je stejně důležitý. Teprve tehdy, jsem-li pravdivě a pravidelně informován, když se snažím poznávat postoje těch druhých, teprve tehdy, když začnu přemýšlet (a mnohdy je to přemýšlení velmi bolestné a mnoho otázek zůstane bez odpovědi), teprve potom jsem na cestě porozumět těm druhým, teprve tehdy mohu zaujmout svůj osobní postoj. **A ten pak rozhodne, kudy se bude ubírat život Církve v naší farnosti.** Nejen kněz - farář, ale každý křesťan - farník je křtem a biřmováním povolán utvářet život farnosti. Bůh chce mluvit nejen ke kněžím, řeholníkům a řeholnicím, ale také k tatínkům a maminkám, k dětem, k jejich dědečkům a babičkám.*

Farností tedy rozumíme společenství pokřtěných, kteří nejen žijí na jednom místě, ale kteří mají tu výsadu, že mohou společně hledat pochopení a přijetí toho co Bůh říká. Potom platí, že nejen tak jak to kněz udělá, ale jak to uděláme společně, tak to bude.

Redakční rada

Myslím, že stojí za to přečíst si celý text z dnešního úhlu pohledu. Tedy - co z toho co bylo tehdy napsáno se naplnilo a co se nenaplnilo. A pak udělat ještě jeden krok. Místo „farní zpravodaj“ doplňovat „pastorační farní rada“.

III. Zde je moje verze možné aktualizace toho co bylo řečeno už před čtyřmi lety:

Předkládáme vám seznam členů první nově koncipované pastorační farní rady. Chceme se scházet pravidelně a přáli bychom si, abyste se o naši práci upřímně zajímali. Chceme, aby byl obsah našeho jednání uveřejňován na webových stránkách farnosti a na stránkách farního zpravodaje.

Někteří z nás si kladou otázku, zda máme dostatek sil pro takový úkol. To nevíme. Víme však, že takovou pastorační radu naše farnost potřebuje. Je třeba pokusit se - a to všemi vhodnými prostředky - o vzájemnou výměnu myšlenek, které mohou přinést vysvětlení, inspiraci, povzbuzení a které mají sloužit dobré informovanosti členů farnosti. Současně však by práce pastorační farní rady mohla a měla sloužit ke vzájemnému poznávání všech členů farnosti a k vzájemnému přijímání našich vlastních hranic. To znamená, že se na jejich setkáních objeví také pevné a ucelené názory skupin nebo jednotlivců a nebude vždy snadné najít společnou řeč.

Mezi námi poletuje mnoho otázek. Tak například: Proč se dělá právě to, co se dělá? Kam jdou peníze, které se vybírají při mši? Kam se budou investovat? Je třeba pustit se do opravy kostela, starat se o náboženské vzdělávání farnosti, bylo by dobré ušetřit na topení v kostele, bylo by dobré dokončit úpravu interiéru kostela, bylo by dobré dokončit opravy a úpravy na faře atd....ale kde začít? A jiní se ptají i takto: Smíme se vůbec na takové věci ptát? Není to jenom věc faráře? A jestli se na to můžeme ptát a smíme ptát, co nás k tomu opravňuje? Kněz přece není volen demokratickou většinou, hlasováním, ale je povolán Bohem a ustanoven Církví. Neplatí zde demokratické, ale hierarchické uspořádání vztahů! Nebo je to dnes už jinak? A když to není jinak, co s tím v dnešní době?

*Kolik takových a jim podobných otázek mezi námi ještě poletuje? To je tedy první důvod, proč je třeba pokusit se nastartovat činnost pastorační farní rady. Ten druhý důvod je stejně důležitý. Teprve tehdy, jsem-li pravdivě a pravidelně informován, když se snažím poznávat postoje těch druhých, teprve tehdy, když začnu přemýšlet (a mnohdy je to přemýšlení velmi bolestné a mnoho otázek zůstane bez odpovědi), teprve potom jsem na cestě porozumět těm druhým, teprve tehdy mohu zaujmout svůj osobní postoj. **A ten pak rozhodne, kudy se bude ubírat život Církve v naší farnosti.** Nejen kněz - farář, ale každý křesťan - farník je křtem a biřmováním povolán utvářet život farnosti. Bůh chce mluvit nejen ke kněžím, řeholníkům a řeholnicím, ale také k tatinkům a maminkám, k dětem, k jejich dědečkům a babičkám.*

*Farností tedy rozumíme společenství pokřtěných, kteří nejen žijí na jednom místě, ale také **mají tu výsadu, že mohou společně hledat pochopení a přijetí toho co Bůh říká.** Potom platí, že nejen tak jak to kněz udělá, ale jak to uděláme společně, tak to bude.*

Pastorační farní rada

Rok 1937**Oprava kostela zvenčí**

Toho roku přikročil konkurenční výbor k důkladné opravě kostela. Celý kostel i s věží byl otlučen až na zdivo. Ukázalo se, že zdivo stěny kostela ze severní strany je kamenné, místy velmi špatné a zeď nerovná. Celou tuto stranu kostela bylo třeba vyspravit a vyrovnati. Stalo se to tak, že nejhorší zdivo po vnější straně bylo vybouráno a vyzděno dutými cihlami, zeď oblepena cihlami a tzv. topinkami, které byly připevněny železnými háčky. Po celé délce spodní strany severní zdi byly vytlučeny otvory, aby vlhká zeď lépe vysychala. Pak teprve bylo možno zeď omítati. Opravu kostela prováděl stavitel Čeněk Jelínek z Olešnice. S prací se započalo v květnu a skončeno bylo v polovici srpna. Celý kostel byl obehnan důkladným lešením, k němuž použito kmenů vysokých až 2,5 metrů. Tyto kmeny byly vykáceny ve farském lese. Spotřeba materiálu: písku 45 m³, vápna 20 q, cementu 50 q. Do omítky na severní a západní stranu věže byla přimíšena izolační tekutina. Pod okna kostela byly dány plechy, stěna průčelní svrchu rovněž pokryta novým plechem a všechny římsy na věži nově oplechovány. Okna kostelní byla nově natřena.

Náklad na opravu kostela obnášel:

práce zednické – 40 691,90

nátěr oken – 1 645,--

práce klempířské – 2 373,--

Oprava fary

Také fasáda farní budovy byla důkladně opravena. Zeď byla zbavena omítky staré a nově omítnuta. Římsy byly odborně provedeny. Také ve dvoře farním byly provedeny menší opravy. Konkurenční výbor zaplatil za opravu fary Kč 3 444,75. Poněvadž rozpočet na novou omítku fary byl překročen a to o 1830,- Kč, zaplatil kostel tento rozdíl ze svých přebytků. Stála tedy nová omítky fary 4 830,- Kč, opravy ve dvoře 444,75 Kč.

Kooperátoři

Po úmrtí pana rady Fr. Soukala zůstal farář sám. Důsledky velikého přepjetí se projevíly. V květnu 1937 onemocněl farář kataru hrtanu a hlasivek. Proto musel jeti na léčení do Luhačovic, kde pobyl od 7. 6. do 7. 7. Od 1. 6. byl do Olešnice ustanoven kooperátorem P. Josef Honzírek, rodák z Horního Štěpánova. Třebaže zde byl jen dva měsíce, zapsal se krásně do srdcí farníků, zvláště mládeže. Od 1. 8. byl ustanoven kooperátorem v Olešnici novokněz P. Jan E. Hřebíček z Drnovic. Farníci ho uvítali srdečně, neboť ho znali z loňské akademie bohoslovecké.

Setkání o pouti**„Věřit pro mě znamená mít světlo života...“ (I. část)**

Je srpnová neděle, devatenáctá v mezidobí, a ve farnosti slavíme pout'. Stalo se téměř pravidlem, že jednu ze tří mší svatých celebruje olešnický rodák, prof. Ladislav Tichý, Th.D.. Dnes po odsloužení dvou mší svatých čekal otec Ladislava ještě jeden úkol - rozhovor do farního časopisu. Díky vstřícnému přístupu a otevřenosti otce Tichého vznikly následující řádky.

Většina farníků vás může pravidelně vidat na olešnické pouti, vracíte se rád do místa svého rodiště?

Jistěže se vracím rád do svého rodiště, kde jsem prožil prvních patnáct let svého života a kam jsem se potom vracel buď na krátké návštěvy, nebo i na týdny prázdnin mezi semestry a na Vánoce v letech 1978 - 1990, takže jsem zde byl poměrně často. Teď jsou ty návštěvy kratší,

do Olešnice se dostanu během olešnické pouti a nějaký den k tomu. A kolem Všech svatých se zastavím na hřbitově u hrobu svých zesnulých rodičů, prarodičů i dalších příbuzných.

Nejste přímo v centru dění farnosti, ale určitě se pravidelně zajímáte o vše, co nás provází. Proto mi to nedá se nezeptat, jak vnímáte v současnosti olešnickou farnost?

Nepřísluší mi dělat soudy, tím méně, když člověk nemá dostatek informací. Spíše se dozvídám o tom, co je nového v Olešnici, od své sestry, která sem jezdí poměrně často, ale ani ona nezachytí všechny události – je zde vždy jen tak dva dny v týdnu a pak odjíždí... Jsou to informace kusé a těžko si udělat nějaký úsudek. Samozřejmě, protože Olešnici mám rád, takže když přijdu o pouti v neděli do kostela, tak si všímám, jestli těch lidí při mši svaté je více než loni nebo před deseti, dvaceti lety. Například zvláště dnes jsem viděl na ranní mši svaté, že počet je menší než býval kdysi na mši svaté v osm v obyčejnou neděli. Potom jsem byl také na jedenácté, kde byl počet mnohem větší než býval dříve na hrubě, která začínala o půl jedenácté. Čili se změnily trochu zvyky, možná to bylo také tím, že na té jedenácté bylo hodně poutníků a návštěvníků, kteří přímo nežijí ve farnosti.

Tradiční výchova

Vaše dětství v Olešnici - vzpomínáte rád? Měl jste hodně kamarádů?

Vzpomínám rád, měl jsem okruh kamarádů, kteří se mnou chodili přímo do třídy, byli ze stejného ročníku, nebo jsme spolu ministrovali. Patřil k nim například Kája Cvečků, který už hodně roků nežije. Pokud se setkám s těmi dalšími, tak se jistě rádi vidíme a zavzpomínáme, i když těch příležitostí je poměrně málo... Ovšem ta doba, ve které jsem vyrůstal, se nedá srovnat s dobou a možnostmi, které tady jsou dnes. Ale bylo to všechno v jistém smyslu krásné.

Odkud pocházeli a co dělali vaši rodiče, kolik máte sourozenců?

Mám jenom sestru, která je o čtyři a půl roku starší. Vystudovala jako inženýrka a pracovala ve strojírenském oboru v projektování chemických strojů. Teď je již několik roků v důchodě a ve volném čase vyučuje několik hodin týdně náboženství v Brně – Řečkovících.

Maminka se narodila v Olešnici a tatínek pocházel z Trpína. Maminka byla v domácnosti, v pokročilejším věku pracovala jako kuchařka v učňovské škole.

Tatínek byl vyučený obchodní příručí, učil se v Boskovicích, pak pracoval v Brně u firmy Lamplota v obchodě na České ulici a za války byl totálně nasazen v Kuřimi, kde byl do konce války. Posléze nastoupil jako účetní do Masny v Olešnici, odkud musel odejít, když bylo nějaké kádrování a také zužovali počet nevýrobních sil. Po krátké době v Bystřici nad Pernštejnem dostal nabídku, aby pracoval v JZD v Trpíně jako účetní. Tam byl až do odchodu do důchodu v roce 1974.

Jak vás rodiče vedli ve víře? V dnešní době je náboženská výchova dětí pro rodiče obtížná a problematická.

Bylo to jistěže takovým tradičním způsobem, kdy nás učili modlit se, chodit do kostela a plnit svoje povinnosti. Takže bylo samozřejmé, že nás přihlásili do náboženství. Přihlášku museli podepsat oba rodiče.

Ovšem takové vedení nemusí být ještě zárukou toho, že děti budou žít náboženským životem. Záleží ještě na mnoha dalších příkladech, na setkáních s dalšími lidmi.

Pro mě byla oporou a vzorem moje starší sestra, která byla na gymnáziu (tehdy Jedenáctileté střední škole) v Boskovicích, potom se nemohla dostat na vysokou školu, i když byla jednou z nejlepších ve třídě. Bylo to částečně i kvůli mně, protože jí ředitel řekl: „Co chceš, tvůj bratr ministruje“. Po škole pracovala ve strojírně v Letovicích a odtud se teprve dostala k dalšímu studiu a absolvovala Vysoké Učení Technické, tedy školu, na kterou by za normálních poměrů určitě nešla. To je atmosféra doby, kterou už si dnes mladá generace těžko představuje, kdy nebylo možné vybrat si studium podle svých zájmů, podle nadání atd.

Kdy jste začal ministrovat a jaké jsou Vaše vzpomínky na otce Františka Kšicu?
 Začal jsem ministrovat v druhé třídě. A od 4. třídy jsem již patřil k ministrantům, nemůžu říci k neaktivnějším, protože jsem nikdy neplnil funkci kostelníka, což plnili už i ministranti.

Otec František Kšica nás vyučoval náboženství od 2. do 7. třídy. Z hodin náboženství vzpomínám například na důležité věty na začátku katechismu: „Proč jsme na světě? Na světě jsme proto, abychom Pánu Bohu sloužili a po smrti se dostali do nebe.“ Pro někoho to může být fráze, neříká mu to nic... Ale já jsem si je zapamatoval a odnesl dále do života.

Na otce Františka Kšicu mám ty nejlepší vzpomínky a to jistě přispělo k mému dalšímu životnímu směřování. Byl jednoznačně kladný vzor, o který jsem se mohl dále opřít. Myslím si, že vzor kněze je zásadní. Nedávno jsem četl na internetových stránkách v polských novinách, kde psali, že od víry neodpadl skoro nikdo, kdo četl díla marxismu-leninismu, ale spíše to byl ten, kdo se setkal s nějakým knězem, který nežil tím správným životem. Otec Kšica, jak jsem ho poznal, se snažil žít to, co říkal. Bylo to poznat, jak třeba prožíval mši svatou.

Ve farnosti byl také otec Václav Holas, který neměl tzv. státní souhlas. Žil na samotě v Ústupu a chodíval sloužit mši svatou do kostela brzy ráno za zamčenými dveřmi. Vždycky měl jednoho ministranta, tak vzpomínám, když jsem měl týden službu, že mše začínala za deset minut šest, aby o půl sedmé byl konec a mohl se kostel otevřít pro věřící.

Co vás v mládí na křesťanství zaujalo? Co vám tzv. nedalo spát a o co jste se začal zajímat?

Může to znít banálně – na křesťanství mě zaujalo to, co se dá vyjádřit jedním slovem a tím je láska. Podstata, co křesťanství může dát, je umět dobře žít... To znamená vytvářet hodnoty dobra oproti hodnotám zla. A na tomto pohledu nemůžu nic měnit ani po čtyřiceti letech, vidím to tak stále i vědecky se tím zabývám. A potvrdilo se to i tím, co jsem objevil v teologii a našel v Novém Zákoně.

Souvisí to i s další hodnotou, kterou je pravda... Chodil jsem do školy v padesátých, šedesátých letech. Začal jsem číst noviny a zajímal se o zprávy. Zaráželo mě, jak zde dostává pravda na frak. A už tenkrát jsem nějak vnímal zlo režimu - dnes bych to formuloval - jako cynické chování vůči pravdě. Cítil jsem, že když se řeklo mír, tak to nebyl skutečný mír, nebylo to, co to slovo znamená! Nebo stejně slova jako sociální spravedlnost, demokracie... I v této oblasti jsem viděl, že je třeba se opřít o pravdu a tu jsem viděl v křesťanství...

Málem strojním inženýrem...

Vaši maturitu v roce 1967 na Střední Zemědělské Technické škole, obor mechanizační v Ivančicích si lze vysvětlovat, že jste byl zaměřen spíše technicky? Nebo i přes váš výborný prospěch bylo tenkrát nemožné jít studovat gymnázium?

Platí asi obojí. Bylo to tak, že v těch čtrnácti letech jsem měl obecné zájmy. Fyzika a matematika mně nedělaly potíže.

Zajímal jsem se o fotografování. Začal jsem si sám vyvolávat filmy. Vzpomínám si, jak mně tatínek nechtěl koupit zvětšovací přístroj, tak jsem si ho vyrobil sám.

Na schůzi, kde se rozhodovalo o výběru školy, bylo řečeno, že na gymnázium mě souhlas s doporučením nedají, že bych měl studovat zemědělskou školu. Přijal jsem možnost, že budu mít techniku, v gymnáziu jsem neviděl žádnou konkrétní perspektivu. Kdyby ovšem byla jiná doba, asi bych studoval gymnázium, protože bych viděl možnost jít studovat teologii. Vzpomínám jak po deváté třídě, když jsem o prázdninách přišel z brigády, jsem se začal sám učit latinu...

Co následovalo po absolvování střední školy?

Po maturitě jsem se přihlásil na techniku do Brna, na strojní fakultu, a začal jsem studovat první ročník. Do toho přišel rok 1968 a bylo oznámeno, že kdo má zájem přihlásit se do semináře, tak může. Šel jsem v květnu za otcem Františkem Kšicou a oznámil jsem mu, že se chci přihlásit, ten byl velice rád. A hned druhý den mě naložil do fiatu a jeli jsme do Brna na Petrov, kde vyzvedl formuláře přihlášky. V červnu jsem byl pozván na pohovory do Litoměřic, kde bylo do té doby jediné možné studium teologie. Se současným generálním vikářem Mons. Jiřím Mikuláškem jsem jel zpátky a pak se mnou studoval. 7. října 1968 byl den, kdy jsem poprvé vstoupil do města Olomouce a pět let jsem tam studoval teologii.

Pamatujete na první impuls, který vás přivedl na myšlenku kněžského povolání?

Vzpomínám jak můj mladší bratranec, když přijel k babičce na prázdniny, tak si hrál na mši svatou, dokonce měl ornátek, který mu maminka ušila. Ale takhle jsem já to nedělal. Spíše jsem si hodně četl a listoval v latinsko-českém misálku, který si tatínek brával do kostela. Tak asi ve čtvrté třídě mě napadla myšlenka, že bych mohl být knězem. Tehdy jsem to chápal nějak tak, že je potřeba lidem ukazovat správně žít.

Ovládáte několik řečí. Co vás motivovalo v mládí ke studiu jazyků?

Na základní škole kromě ruštiny nebyla možnost učit se jiný cizí jazyk. Asi ve čtrnácti letech jsem si uvědomil, že mám nějaké lepší schopnosti pro cizí jazyky a že bych to měl využít. Abych mohl pochopit dějiny Střední Evropy a našich zemí, tak to nelze bez znalostí němčiny. To jsem tenkrát ještě nevěděl, že němčina je v jistém smyslu také velmi důležitým jazykem pro studium teologie. Znalost němčiny mně pak hodně pomohla při studiu teologie, když jsem mohl studovat hlubší věci v německých knihách.

Začal jsem se učit italsky, protože jsem chtěl rozumět projevům papeže Pavla VI., abych je slyšel v originále. Také tento jazyk je takový melodický a krásný. Když jsem byl poprvé v Římě v roce 1969, mohl jsem se již běžně domluvit. Možnosti ovšem nebyly takové jako pro němčinu. V Olešnici byla možnost poslouchat rakouský rozhlas na středních vlnách, a to mně umožňovalo němčinu neustále tříbit.

Později během studia teologie jsem si řekl, že bych měl umět alespoň pasivně těch pět jazyků, ve kterých je teologická literatura. Kromě již zmiňovaných němčiny a italštiny je to angličtina, francouzština a španělština. Těchto pět jazyků jsem v té pasivní formě zvládl tak, že jsem mohl teologické texty číst a v těchto jazycích jsem se pak i domlouval.

Na teologické fakultě jste se setkal s mrtvými jazyky?

Ve studiu latiny mně pomohla znalost italštiny. Vzpomínám, jak mi po jedné zkoušce z latiny promlouval do duše zkoušející, abych začal studovat klasickou filologii. Na fakultě jsem se ještě setkal s řečtinou a hebrejštinou. Chodil jsem také

do aramejštiny a mám zkoušku ze staroslověnštiny.

Měl jste již po absolvování semináře nějakou konkrétní představu jak naplníte svoji službu lidem a Bohu?

Tu konkrétní představu jsem nemohl mít. Chtěl jsem být samozřejmě knězem a dělat to, co dělá kněz a dělat to dobře.

A představu o farnosti?

Pan prelát Horký, který tenkrát vedl brněnskou diecézi, se mě ptal, v jaké farnosti bych chtěl jako kaplan působit. Odpověděl jsem tenkrát, že v nějaké městské, kde jsou lidé spíše intelektuálně zaměřeni. Dostal jsem se na krátkou dobu do Křižanova, pak jsem nastoupil v roce 1973 na vojnu do Horažďovic a posléze do Rakovníka.

V kterých farnostech jste po návratu z vojny působil a jak dlouho?

V roce 1975 jsem přišel na Staré Brno, kde je augustiniánský klášter – byl tam opat otec Martinec (samozřejmě tehdy tajný), jehož synovec je nyní starobrněnským opatem. Po roce jsem odešel do Třebíče ke sv. Martinu, kde byl farářem bývalý olešnický kaplan otec Kampf.

Cesta k vědecké činnosti

V trebičské farnosti jste dlouho nezůstal... Kam směřovaly vaše kroky?

Kapitulní vikář Horký mě poslal dopis, že potřebují v Litoměřicích prefekta, který bude dělat spirituála pátému ročníku. Odpověděl jsem kladně a 10. ledna 1978 jsem se stěhoval do Litoměřic. V Litoměřicích jsem začal vyučovat latinu, němčinu a posléze jsem se dostal i k teologickým disciplínám. Od roku 1980 jsem pracoval už jenom na fakultě a v roce 1984 jsem získal doktorát teologie.

Pro vědce jsou určitě velmi cenná setkávání se zahraničními kolegy, cesty a účast na konferencích. Jakým způsobem jste vědecky pracoval v době, kdy byly omezené možnosti? Kde jste čerpal informace k psaní vědeckých prací?

V Litoměřicích vyučoval Dr. Novák, který dostával pozvání a pravidelně se účastnil setkání biblistů do Německa, Rakouska nebo Švýcarska. Napsal tam i můj kontakt a já tak měl příležitost vycestovat na několik dní na setkání, kongresy, kde jsem viděl pod prsty evropským špičkám alespoň z té německé jazykové oblasti. Jiná možnost vycestování na delší studium do roku 1989 nebyla. Také jsem využíval služeb Pokoncilní knihovny (dnes Katolická Knihovna) v Praze. Pro svoji disertační práci jsem v letech 1982 - 83 využíval knihovnu v Erfurtu, kde bylo jediné studium katolické teologie pro bývalou NDR.

Teologie je věda víry

Boha, hlavní předmět teologie, nelze prozkoumat někde v laboratoři. Je teologie vědou?

To je otázka, o které se diskutuje a bude diskutovat. Teologie je jiná věda než přírodní vědy. Záleží na definici. Pokud chápeme vědu jako systematické uspořádání poznatků a jejich kritické zkoumání... Tak to se jistě dá aplikovat i na teologii. S tím, že teologie přistupuje k těmto poznatkům z hlediska víry. Neodkládá víru, nezkoumá věci jenom historicky. Poznatky srovnává kriticky a snaží se odhalit pravdu. Teologie splňuje požadavky na vědu - je to věda víry.

Teologem musí být člověk, který přijal víru?

Kdyby člověk nebyl věřící, teologie nemůže vzniknout, v tom přesném slova smyslu. Teologie je tady proto, aby odhalovala pravdu, která je podstatná pro lidský život. V teologii není možné zůstat neutrální.

Mnoho pravd o Bohu přesahuje naše rozumové chápání... Je přijetí křesťanské víry možné na základě rozumových důvodů?

To mě právě přitahovalo – že katolická teologie se snaží neodkládat rozum. I když musí přiznat, že pravdy víry převyšují lidský rozum, tzn. že je nemůžeme proniknout úplně do detailů... Teologie je vědou víry a pro víru se musí člověk svobodně rozhodnout. Teologie učí, že víra je Boží dar, milost. Nezáleží to tedy na přirozených schopnostech člověka, ale tyto přirozené schopnosti člověka je možné zapojit, využít a víru zdůvodnit.

Co konkrétně pro vás znamená věřit?

Já bych řekl, věřit znamená „mít světlo života“. To jsou Kristova slova v evangeliu sv. Jana v osmé kapitole dvanáctém verši: „Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“

(pokračování příště)

rozhovor připravila Jana Němečková

Světová náboženství : Judaismus - III. Svátky

Judaismus přikládá velký význam prožívání času, v jehož rytmu Židé nacházejí odvěký boží řád. Židovský kalendář (luach) se liší od kalendáře běžně užívaného. Zatímco ten poměřuje běh času pohybem Slunce, židovský kalendář počítá podle slunečního cyklu jen roky, ale měsíce určuje podle lunárního cyklu. Délka měsíce odpovídá zhruba skutečné době oběhu Měsíce kolem Země. Protože tato obrátka trvá 29,5 dne, má měsíc (chodeš) 29 nebo 30 dní. V souladu s Tórou Židé dbají na rozlišení dne všedního, vyplněného prací, a dne svátečního, určeného nejen k odpočinku, ale především k oslavě velkých božích činů. Podle biblického duchovního poselství a mnohdy i souvislosti s přírodním cyklem tak Židé rozlišují jednotlivé svátky. Každý z nich má svůj jedinečný význam a právě tak každá jednotlivá hodina. Zvyklosti se proto mění i podle denní doby, ale vcelku vytvářejí jeden jediný celek.

Židovské sváteční dny se zásadě dělí na dvě skupiny. Do první patří svátky ustavené v Tóře a do druhé náboženské slavnosti a pusty, zavedené v pozdějším období k připomenutí některých historických událostí v životě Izraele. Svátky se slaví především bohoslužbou v synagóze. Významné místo též patří domácí oslavě a zvykům, které se mění i podle jednotlivých zemí.

Každý týden se koná **sabat**. Sabat (šabat) je dnem odpočinku, dnem oddechu od práce, je svátkem náboženským a rodinným. Sabat začíná v pátek po západu slunce a končí v sobotu západem slunce. Tento den Židé nepracují (činnost, která vytváří nové věci), dávne předpisy jsou současně přizpůsobovány moderní době, takže o šabatu nelze ani kouřit, jezdit autem či zapínat nebo vypínat elektrické spotřebiče (třeba televizi). Mezi sabatní zvyklosti (tzv. oneg sabat - radost ze sabatu) patří: slavnostní oblečení, osvětlení, jídlo, zpěv šabatových písní, návštěva známých, ale také třeba více času pro spánek; dále pečení zvláštního šabatového chleba - chaly, který chutí i tvarem připomíná vánočku. Tyto chaly, stejně jako další pokrmy, musí být připraveny již v pátek odpoledne, neboť i vaření je o šabatu zakázáno. Neméně důležitá je duchovní příprava na šabat spočívající v meditaci při rituálním ponoření v lázni „mikve.“ Sabatní obřady v synagogách se konají v pátek ještě před večerí a další rituály se odehrávají v rodinách. Paní domu zapaluje dvě sabatní svétla (nerot šel šabat) - svíčky nebo olejové lampy a přitom se modlí za Boží požehnání své práce a rodiny. Manžel děkuje své manželce za práci a starost o rodinu a čte z Bible verše o stvoření a sabatním odpočinku. Otec rodiny pak uchopí pohár s vínem a požehná ho a požehná také chléb. Potom si sám vezme svou porci chleba a vína a obojí pak předá ostatním stolovníkům.

Markéta Konečná

(Použité prameny: M. Langleyová: Víry a vyznání, Slovart, 1994)

Slovo nemocným 1/6

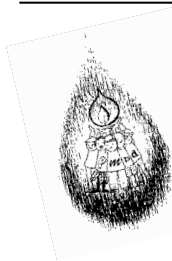
V životě člověka může nastat taková situace, že se mu přihodí něco, s čím vůbec nepočítal. Může se dostat do prostředí, ve kterém je obklopen lidmi, kteří jsou stejně postižení jako on, ale kteří mají různé životní názory a různý vztah ke všemu, co prožívají. Právě v takových chvílích člověk pozná, jak ovlivnila jeho život víra, podle které žije, a jak mu pomůže vyrovnat se i s těmi největšími těžkostmi. Víra mu pomáhá pochopit smysl toho, co právě prožívá a dá mu sílu ke snášení bolesti, k trpělivosti a vyrovnanosti, když na něj doléhají úzkosti, strach a když nemůže usnout, protože ví, že ho ráno čeká zákrok, který bude bolestivý a který se nemusí podařit. Víra v Boha, který zná všechno, co člověk prožívá, pomůže nemocnému, aby se zbavil nejistoty a neklidu a trpělivě snášel to, čemu se nemůže vyhnout. Když se člověk dostane do prostředí např. v nemocnici, kde si nemůže vybírat lidi, se kterými bude žít, kde se bude muset vyrovnat s jejich přístupem ke snášení bolesti a všeho, co je s jejich postižením spojené, je tato skutečnost pro něj zdrojem potíží, které musí snášet. I když je to nesnadné, musí být schopen mít pochopení pro odlišnost ostatních v jejich přístupu k bolesti, pro jejich úzkosti a strach. Musí myslet na to, že je právě na tomto místě a s těmito lidmi, jako na Boží vůli. I když je to těžké, musí to přijmout a vyrovnat se s tím, protože neví, jak právě jeho přítomnost může ovlivnit lidi kolem něj. Musí věřit, že i když je to právě v této chvíli těžší než jindy, že dostane víc pomoci a síly, aby jednal a projevoval se správně a tím pomáhal lidem kolem sebe.

Tak jako Ježíš neslíbil apoštolům, že jejich život bude snadný a bez bolestí, strachu a obtíží, tak to neslíbil ani žádnému z nás. Slíbil ale, že s námi bude vždy až do konce našeho života a vždy nám dá potřebné síly a schopnosti ke správnému jednání - k takovému, které nakonec prospěje nám i lidem kolem nás.

My nesmíme ani v těch nejtěžších chvílích zapomínat, že tím, že žijeme v posvěcující milosti, získává každý náš skutek a všechno, co snášíme, hodnotu, která se neztratí a se kterou se jednou u Boha setkáme. My však můžeme dávat hodnoty, které tak získáváme, těm lidem, kteří jsou kolem nás a kterým chybí síla, odvaha anebo trpělivost. I tím jim můžeme pomáhat velmi účinně a usnadnit jim prožívání toho, co se jim zdá být neúnosné.

Nikdo z nás ve chvílích, kdy se nám vede dobře, netuší, co ho může potkat za několik okamžiků a co na dlouhou dobu může hluboce ovlivnit jeho život. Je proto nutné prosit právě v době, kdy jsme na tom dobře, o tu pomoc, kterou budeme v budoucnosti potřebovat, a nespolehat se jen na sebe a myslet si, že právě mne něco takového potkat nemůže. Když my uděláme podle svých sil a možností všechno, co udělat máme, dostaneme v případě potřeby všechno, abychom podle Boží vůle správně prožili všechno, co nás potká.

P. Josef Šik

„OPRAVDOVOU MOUDROSTÍ JE ZNÁT TO,
CO STOJÍ ZA TO ZNÁT, A DĚLAT TO,
CO STOJÍ ZA TO DĚLAT.“

Milé děti,

na celém světě je měsíc říjen - misijní, zejména pak jeho předposlední neděle. Říjen je také měsícem modlitby růence.

V květnu jste vybarvovali misijní růenec. Už víte, že každý desátek misijního růence symbolizuje příslušný kontinent a ten je znázorněn barvou. Víte, co znamenají jednotlivé barvy těchto kontinentů? Pokud správně uhádnete odpovědi, seřazená písmenka správných odpovědí určí osobu, která je zakladatelkou Živého růence a PMD Šíření víry.

Znáš správné odpovědi?

1. Afrika - barva zelená připomíná?

AUN) krokodýla LAU) oázy na Sahaře

PAU) tropický prales

2. Evropa - barva bílá symbolizuje?

DINO) sváteční barvu LINE) barvu pleti Evropanů

VINE) Bílou knihu EU

3. Asie - barva žlutá představuje?

KA) barvu pleti Asiaticů JA) svítání východu

MA) Žlutou řeku v Číně

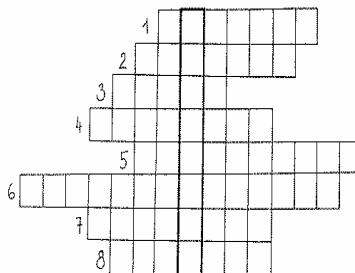
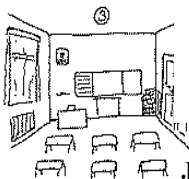
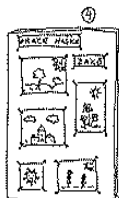
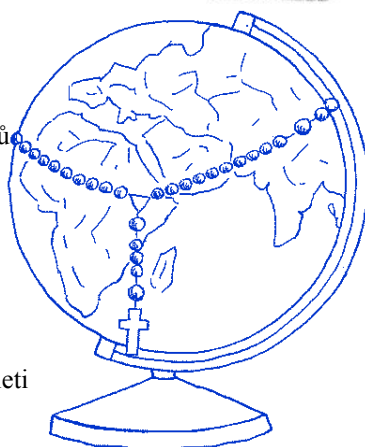
4. Austrálie - barva modrá je barvou?

VI) oblaků RI) Tichého oceánu GI) deště

5. Amerika - barva červená znamená?

LOT) jednu z barev na amer. vlajce COT) barvu pleti prvních obyvatel Ameriky BOD) západ slunce

Elvira

JEDNÍM Z KRŮČKŮ

K MOUDROSTI JE(VIZ TAJENKA)

Jak budovat vztahy a vycházet dobře s druhými i se sebou? (IV.)

„Věrný přítel je elixír života, najdou ho jen ti, kdo mají bázeň před Hospodinem. Kdo se bojí Hospodina, je upřímný ve svém přátelství, neboť bližního posuzuje jako sebe samého. Jaký kdo je, takový je jeho přítel!“ (Sir 6,16-17)

Na závěr cyklu na téma přátelství dodávám výpovědi sedmnáctileté Marušky a dvaadvacetiletého Lukáše nejen o konci kamarádství, ale i o jeho pokračování v hlubší vztah - přátelství. Jistě si i vy vzpomenete na vlastní příběhy, které jste prožili a jejichž závěr se shoduje... Na stránce jsou uvedeny citáty ze starozákonních knih Sirachovec a Přísloví, které hovoří o přátelství výstižněji než tisíce slov.

„Kamarádily jsme spolu pět let. Každý den jsme si povídaly úplně o všem. Zнала všechna má tajemství, i já její, ale změnila se. Začala soupeřit nejen se mnou, ale i s ostatními, jestli bude líp nalícená, oblečená. Když jsme někam šly, už jsem se s ní necítila tak super jako dřív. Chovála se divně, dokonce mě před ostatními i urážela. Víím, že i já jsem se nechovála vždycky férově. Mrzelo mě to, hledala jsem chybu i v sobě, marně. Kamarádství prostě skončilo.“ (Marie)

„Některý přítel se změní v nepřítele a svůj rozchod s tebou přičte k tvé hanbě.“ (Sir 6,9)

„Viděla jsem moji kamarádku kouřit cigaretu. Když se jí na to její máma ptala, zapírala, ale když se na to pak zeptala mě, nedokázala jsem lhát. Prostě jsem ji praskla. Bere to jako obrovskou zradu, pořád je na mě naštvaná, ale já doufám, že jednou pochopí, že to bylo pro její dobro...“ (Marie)

„Lepší jsou zjevná kárání než skrývaná láska. Věrně jsou míněny šlehy od milujících, ale záłudné jsou polibky nenávidících“ (Př 27, 5-6)

„V sedmé třídě jsem měl kamaráda, který se mnou bydlel na internátě. Chodili jsme spolu do kina a měli hodně společných zálib. Vydrželo nám to dva roky, až do jednoho osudného dne, kdy se mně ztratily peníze. Byl jsem hodně udivený, když mi po dlouhém pátrání vychovatelé řekli, že mi je vzal můj kamarád. Moc se mi tenkrát omlouval, brečel a tvrdil, že ani neví, proč to udělal (peněz měli doma dost). Asi to chtěl jenom vyzkoušet. Bylo to pro mě těžké, ale snažil jsem se mu odpustit. Kamarád o to nestál a nakonec se se mnou přestal bavit. Bydleli jsme spolu dál, ale už to nikdy nebylo takové jako předtím.“ (Lukáš)

„Moje nejlepší kamarádka vyzradila moje nejtajnější tajemství. Prostě jí „ujela pusa“ a vyzvonila to největší drbně z okolí. Pak to věděli všichni. Brala jsem to jako zradu a byla to pro mě potupa, ale když jsem viděla, že je jí to opravdu líto, odpustila jsem jí. Tenkrát mi bylo patnáct, ale kamarádíme spolu dodnes. Odpustit jí stálo za to.“ (Marie)

„V každíčkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.“

(Přísloví 17, 17)

„Bylo mi dvanáct... S kamarádem jsme chodili do stejné třídy, začali jsme spolu ministrovat. Postupem času jsem zjišťoval, že víc a víc své pozornosti začíná věnovat jinému kamarádovi... Už jsme se spolu tolik nestýkali, ale kamarádili jsme dál... Nejhorší ránu jsem od něho dostal při naší společné cestě do zahraničí, kde si ze mě začal dělat srandu a posmíval se mi. Nejhorší na tom bylo, že se přidali i ostatní. Jemu to možná přišlo zábavné, mě to však tehdy hodně bolelo. Přesto jsem mu dokázal odpustit a teď se dál kamarádíme“ (Lukáš)

„Neopouštěj starého přítele, žádný nový se mu nevyrovná. Nový přítel je jako nové víno. Teprve až zestárne, budeš je s požitkem pít“ (Sir 9,10)

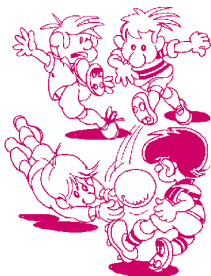
Tyto příběhy dokazují, že pro kamarádství jsou podstatné stejné vlastnosti jako pro život mezi lidmi vůbec – schopnost odpustit, neposmívat se, být věrný, vytrvat v dobrém a nepodlehout lákání ke špatnosti...

Ať se vám, mládeži, díky vytrvalému a dobrému kamarádství a přátelství daří navazovat krásné vztahy na celý život.

Slavoňov 2006

Na poslední červnový víkend se těšily nejen děti, ale i rodiče. Několik olešnických rodin už potřetí vyrazilo na třídní výlet do Slavoňova.

Letos jsme se opět rozrostli - 18 dospělých + 28 dětí a ještě Knotkovi st., kteří nám výborně vařili.

Počasí nám opět přálo, takže jsme si aktivně odpočinuli na těle i na duchu. Dokonce jsme vyrazili i do ciziny a to do Polska. Bylo to docela dramatické, protože někteří rodiče neměli děti napsané v dokladech a tak jsme je museli „propašovat“, ale stálo to za to.

V Polsku jsme prošli nádherné skalní město a k radosti všech jsme navštívili tamní aquapark.

Ze Slavoňova jsme šli pěšky do Nového Města nad Metují krásným údolím. Někteří zkusili lézt na skály za pomoci manželů Kánských, jiní se koupali v Metují a někteří stihli oboje.

Už se těšíme a dá-li Pán Bůh za rok pojedeme zase.

Jarmila Sobotková

Misijní klubko na Velehradě

Je krásné červencové ráno, obloha jako vymetená. To bude zase vedro, říkám si v duchu cestou k faře a přemýšlím, pokolikáté ve svém životě už jedu na Velehrad. Z mého snění mě okamžitě probral hlasitý smích dětí, které si s nějakým vedrem nejspíš starosti vůbec nedělaly. Obtěžkáni batohy a s velmi dobrou náladou jsme očekávali příjezd mikrobuse. K našemu potěšení přijel usměvavý a klidný řidič, kterému nevadilo, že kromě lidí musel vézt misijní výstavku. Část poutníků nasedla do mikrobuse, zbytek + misijní opice do Adamcovic auta a vyrazili jsme směr Velehrad.

Na Velehradě jsme zaparkovali přímo před bazilikou a vedoucí výpravu se začala shánět po nějaké osobě, která by nám řekla a případně i pomohla někde ubytovat naši misijní opici.

Ještě sedíme v autě a najednou někdo vykřikne „Petr Bende“ (vítěz loňské soutěže SUPERSTAR). Nastala scéna jako z filmu. Petr Bende se svým týmem někam odcházel a všechny naše holky běžely za ním, podařilo se jim i to, že se s nimi vyfotil.

Zatímco se holky fotily, ani si nevšimly, že nás jdou přivítat všichni biskupové i s nunciem. To je samozřejmě žert. Tak významní v Olešnici ještě nejsme. Naši pastýři se šli modlit breviář do baziliky, tak jsme je viděli všechny v civilu a pěkně pohromadě.

Potom jsme se šli ubytovat do arcibiskupského gymnázia. Studentka nás vedla dlouhou chodbou a my jen zírali, že budeme bydlet vedle Petra Maláska, Petra Koláře, Marty Kubišové a ostatních známých osobností. Přišli jsme až do hudebny, kde jsme měli nocovat (samozřejmě na zemi). Slečna nám ještě oznámila, že máme být potichu, protože vedle nás zasedá biskupská konference.

Po obědě v podobě namazaných chlebů z domu, jsem odešli do baziliky, abychom se poklonili Pánu Ježíši a poprosili ho za celou pouť. Zastavili jsme se u hrobu P. Josefa Soukopa, skladatele písně „Ejhle, oltář“, který často pobýval u svého strýce v Olešnici a pomodlili jsme se za celou olešnickou farnost.

Potom se děti rozběhly po různých soutěžích a programech, které byly pro ně připraveny.

Vrcholným bodem bylo vystoupení olešnického misijního klubka s misijní opicí. Holčám se to podařilo a sklidily potlesk. Do programu se úspěšně zařadily i maminky a to jako dirigentka Hela Vavřková a sólistka Marie Adamcová – inu – nevíme co máme.

A už byl večer a my se těšili na Koncert lidí dobré vůle. Problém byl v tom, že nám zapomněli poslat lístky a nechtěli nás tam pustit. Ale nakonec Maruška Adamcová se svým klidem a úsměvem vše vyřídila a seděli jsme v sedmé řadě. Po koncertě jsme byli dokonce pozváni na občerstvení. Trochu jsme to popletli a šli jsme jinam než jsme měli, ale aspoň jsme se najedli dvakrát.

Potom už děti ulehly do svých spacáků a my mamky jsme šly ještě do baziliky na půlnoční mši svatou, kde se pravidelně schází všechny hnutí a komunity u nás.

V neděli ráno ještě děti navštívily postižené ve Vincentinu a udělaly jim svou návštěvou velkou radost. Já jsem zatím držela místa na mši svatou, abychom trochu viděli. Jenže děti dorazily až po desáté hodině a vše už bylo plné. Tak se Maruška Adamcová šla zeptat úplně dopředu a kupodivu, bylo volno. Seděli jsme hned za kněžími.

Na Velehradě jsme viděli nejruznější výstavy a účastnili jsme se všech možných programů. Jedno jsme však nestihli – stánky a kolotoče, ale nikomu to nevadilo - ani dětem ne.

A nakonec chci pochválit všechny děti, že se vzorně chovaly a vytvořily krásnou atmosféru.

Jarmila Sobotková

Pout' do Schönnstattu

Pro většinu lidí byla neděle 9.7. především fotbalovým svátkem. Pro nás to byl začátek pouti do Schönnstattu.

Pout' jsme zahájili na faře, kde jsme se pomodlili s účastníky z Prušánek u keramických křížů jednoty, které byli rozděleny na kusy a každý měl po celou pouť jeden.

Po nalodění do aut jsme vyrazili nach Nittenau. Po jedné epizodě jsme tam dříve či později dorazili. Jak jen to šlo, tak jsme poslouchali fotbal. A když jsme

dojeli, tak se p. Frank, náš hostitel, a sestřičky zrovna dívali na fotbal. Aspoň ten závěr jsme stihli...

Další den jsme jeli přes Mnichov (byli jsme v olympijském centru včetně věže, v muzeu BMW a v Schönnstattském centru) do Stuttgartu. Po přenocování jsme jeli už rovnou přímo direkt do Schönnstattu. Po cestě někdo obdivoval auta, někdo silnice a někdo zase obrovské vinice na jižních svazích.

Nejprve jsme zastavili v původní kapli a potom jeli auf Berg Tabor k Mariiným bratřím, u nichž je v noviciátu Martin z Prušánek. Byli jsme ubytováni v příjemném prostředí v novém komplexu budov kláštera. A co jsme vlastně v Schönnstattě dělali? Bylo toho strašně moc: navštívili jsme Berg Sion, Land Kanaan, Pater Kantenich Haus, Anbetungskirche (včetně hrobu P. Kantenicha), Haus Regina, Pilgerkirche (počeštili jsme na Pilsnerkirche), Jugendzentrum, Marienau, Misionshaus... hráli jsme fotbal, byli jsme na koupališti, hráli různé hry, byli jsme v Kolíně nad Rýnem (navštívili jsme dům Frauen von Schönnstatt, obří muzeum čokolády, dům neboli katedrálu s ostatky tří králů, nakoupili suvenýry ...), ale hlavně jsme se modlili za naše úmysly a každý den jsme měli mši svatou... Měli jsme ještě spoustu dalších aktivit, ale to by bylo na dlouho.

Týden se nachýlil a většina odjela v neděli domů, ale někteří kluci jsme tam zůstali na brigádě. Závěrem bych chtěl poděkovat všem, kteří se na této pouti nějakým způsobem podíleli.

Pokud by někoho zajímala obrazová dokumentace, tak je k dispozici prezentace a spousta fotografií.

Doufám, že jsme na této pouti toho vyprosili pro naši farnost dost, ale víc ukáže čas.

Honza Novotný

Doputovali jsme...

Následující den po svátku sv. Marie Magdalény se konala pout' v Kněževsi a zároveň se uskutečnilo již čtvrté společné prosebné putování po církevních památkách farnosti. Jak probíhalo vám přiblíží následující řádky.

Vzhledem k letošnímu červencovému počasí se rozhodovali o účasti na prosebném putování jen ti nejodvážnější. Statečnost a odhodlání nechyběly například manželům Gloserovým, Halámkovým... Ale přesto k spočítání farníků, kteří vyšli od misijního kříže, mi stačily prsty na rukou. Kráčeli jsme po trpínské rozpálené silnici v přišerném popoledním vedru, vítr téměř nezafoukal. Snažili

j jsme se využít stínu košatých stromů při cestě, ale moc to nepomáhalo. Tekl asfalt, tekla pot. Slunce zářilo stejně jako monstrance částečně ukrytá v bařohe pana faráře. Po modlitbě u Weinerova křížku

j jsme vyrazili po tereziánské stezce vedoucí do vesnice Kněževs.

Se značným zpožděním jsme došli ke křížku na začátku obce, kde nás už trpělivě očekávali kněževeští farníci. Nikdo z nás nepohrdl a vděčně uvítal minerálky, které nám přichystali. Po doplnění ztráty tekutin a krátkém odpočinku jsme se u křížku pomodlili. Nyní již pořádný průvod i s kočárkem se vydal nad obec na místo, kam často uhodil blesk a v roce 1870 dokonce zabil člověka. Teď tu stojí krásný opravený křížek, který otec Roman posvětil. Poté jsme se shromáždili u zvoničky na návsi, kde se na velmi pěkně a vkusně připraveném prostoru uskutečnilo požehnání. Z Kněževsi jsme odcházeli posílení výbornými koláčky a příjemným přijetím místních. Čekalo nás ještě zastavení u křížku U Lamberka. Důkazem, že naše řady na zpáteční cestě značně prořídly, byli přibrzdující auta s řidiči ochotnými nás svěřt. Nabídky jsme hrdě odmítali až na jednu malou výjimku: moc se mi líbil přístup pana Procházky, který ač byl na putování poprvé, nenechal si ujít zpáteční cestu. Nevšiml si v Kněževsi, že jsme se již vydali směrem k Olešnici a tak nás potom „dohnal“ motorizovanou jednotkou řízenou Slávkem Knotkem.

Závěrečná část čtvrtého putování se mě líbila nejen tím, že jsme se rozešli až na Moravské straně a já to měla blízko domů. Mnohem důležitější a povzbudivější pro mě bylo vnímat radost a duševní pohodu malé skupinky olešnických farníků, kteří překonali červencové tropické vedro a přes veškerou únavu a bolest dokázali dojít na konec/začátek hranic naší farnosti odkud poprvé vyšli 6. neděli velikonoční. V nohou mají cca 40 km a na to, co jim zůstává v srdcích a myslích jsem se zptala:

Můžete sdělit, co vás vedlo k pravidelné účasti na prosebném putování?

„Myšlenka obejít po vzoru Izraelitů před Jerichem olešnickou farnost mě zaujala hned, když jsem ji zaznamenal poprvé. Možná ne prvořadě svým hlubším smyslem – bourat olešnický vnitřní skelet hradeb mezi jednotlivci i skupinami je sice pěkná idea, dost možná však do značné míry eschatologická. Popravdě mně šlo především o atraktivní (a evolučně staré) spojení náboženského života s přírodou, krajinou. Také pan Kintr paradoxně přispěl svou unikátní „křížkovou“ studií k vnímání putování prizmatem krajinné ekologie. Avšak hned na prvním putování se v čele s ním objevili skuteční živí poutníci – svědci dob minulých a pamětníci tradic. A tak nebylo možné nechat si ujít jedinou ekologicko-historicko-společenskou cestu.“ (Václav Plíhal)

„Naše účast na putování by se dala shrnout do několika výstižných hesel. Především je možné takto vyjádřit určitou ÚCTU K VÍŘE NAŠICH PŘEDKŮ. Dozvědět se zajímavé informace o HISTORII PAMÁTEK V OKOLÍ. Putování také přispělo k našemu POZNÁNÍ HRANIC FARNOSTI a k POSÍLENÍ FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ.“ (manželé Gloserovi)

Vzpomínáte na nějakou veselou příhodu z cesty po církevních památkách farnosti?

„Myslím, že celé putování se neslo v duchu jakési pohody, k čemuž jistě musely přispět i různé veselé spíše maličkosti, které si zde jako nevypravěč netroufám interpretovat. Navíc mě napadají spíše příhody inspirující k sarkasmu a já bych se vpravdě nechtěl nikoho (zvláště ne našeho duchovního správce) dotknout.“ (Václav Plíhal)

Zklamalo vás něco na putování?

„Neřekl bych, že by bylo něco zklamáním. Naopak do interně pořádané farní akce bych ani nekladl žádná velká očekávání, která by mohla být zklamána. Proto před precizní přípravou pana Kintra, jenž vytvořil neočekávaná, v každé části znovu překonávaná „očekávání“, opravdu smekám. Věřím, že putování od putování se zmenšující počet účastníků byl skutečně výsledkem klimatických jevů a vzrůstající intenzity dovolených, takže snad jediné, co zatím chybí, je ono „jerišké“ jednorázové obejití hranic farnosti. (stačilo by jednou, sedmkrát snad v roce 2012).“ (Václav Plíhal)

„Nic nás nezklamalo.“ (manželé Gloserovi)

Bylo pro vás něco obtížné?

„Musím přiznat, že pravidelná modlitba růžence. Chápu tuto modlitbu jako určité meditativní nasměrování „vzhůru“, v kterémžto stavu můžeme do ní vkládat i různé úmysly. Ovšem pro mě, doufám, je takovým nasměrováním sám pobyt v přírodě. Zároveň přicházím o zajímavá svědectví, po kterých bych jakožto povaha introvertní sám nepátral.“ (Václav Plíhal)

„Nejobtížnější bylo poslední putování do obce Kněževes. Bylo tu neděli obzvláště velké horko.“ (manželé Gloserovi)

Zaujalo vás obzvláště nějaké putování (Ústup, Lhota, Crhov, Kněževs) a proč?

„Nejspíš to byla Lhotecká pouť. Očekávaná a správnější odpověď by zřejmě byla formou ocenění specifičnosti každé cesty, ale jisté preputovné zaujetí a shoda dalších okolností (pěkná účast, v subtropech příjemné lesní pasáže...) zavinily takovou volbu jaká byla uskutečněna.“ (Václav Plíhal)

„Cesta do Lhoty. Kaplička je postavena na krásném místě.“

(manželé Gloserovi)

Změnili by jste něco, kdyby se v putování v budoucnu pokračovalo?

„Jak už jsem uvedl, neuskutečnilo se putování „all in one“. A protože jsem kdesi slyšel, že za chvíli budou Vánoce, navrhoval bych aktualizaci jeriškého příběhu a (kromě dalších – duchovních – interpretací) a objel farnost na běžkách...“ (Václav Plíhal)

Doporučte nám farníkům nějaké místo, kde se vám líbilo nejvíc a kam by se mohli vypravit třeba v rámci nedělní procházky?

„Já osobně, jakožto západní člověk, bych volil západ (Lhota, Závřší...), přesto z míst méně mně známých nemohu neuvést plošinu severně od Kněževsi, kde se ukazuje že tato není jen cestou do Jobovy Lhoty nebo Kavinami či souběžnými údolími ke Křetínce. Je tam mnoho z toho, co byste čekali od malebně kulturně-přírodní krajiny výhledů Vysočiny – pole, louky i horizont a lípy (nejvíce malolisté samozřejmě).“ (Václav Plíhal)

„Již jednou zmíněná kaple ve Lhotě u Olešnice.“ (manželé Gloserovi)

Na závěr této ankety jsem požádala našeho pana faráře o ohlédnutí za prosebným putováním. Co vám otče Romane prosebné putování dalo a co vzalo?

„Byl jsem příjemně překvapen tvůrčím přístupem některých jednotlivců k návrhu obejít farnost podobně jako izraelští obešli Jericho. Stále trvá můj úmysl celou ji obejít, ale i tato forma poutě „kolem farnosti“ byla přínosem. Příjemná byla také atmosféra putování. Bylo možno zakoušet naprosto konkrétně co to znamená být společně na cestě. Nemohu říci, že bych byl něčím zklamán. Jen jsem si znovu musel prožít bolest z nevšímavosti těch, kteří takové snahy považují za zbytečnost a nevěří v moc modlitby. Ale to už jsou právě důsledky oněch hradeb v srdcích, kvůli nimž jsme vlastně s poutí začali.

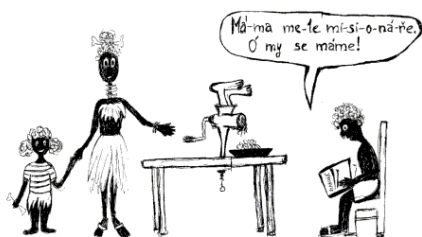
Věřím, že radost, která nás během jednotlivých etap naší poutě provázela, je znamením Božích příslibů a povzbuzením k pokračování našich proseb za nové vztahy mezi námi.“

Za odpovědi děkuje vytrvalým poutníkům Václavu Plíhalovi, manželům Gloserovým a autorovi myšlenky prosebného putování otci Romanu Strossovi.

Jana Němečková

Chaloupka 2006 v Rudíkově

Už začíná podzim a vzpomínky z letošní chaloupky jsou pořád živé. Počasí nám přálo, ale asi v polovině pobytu nám jen přšelo, ale my jsme se vůbec nenudili. Program byl pořád pestrý a celotáborová hra byla o tom, že jsme v Africe hledali ztracenou misionářskou stanici a pomáhali jsme

černochoům postavit novou vesnici, kterou jim před tím vypálili bandité. Mluvili jsme tam jazykem Sango, který mnohým moc nešel.

Chaloupka se mi moc líbila, ale to kupodivu i těm, co tam onemocněli, ale bylo o ně dobře postaráno.

Doufám, že příští rok se tam opět všichni setkáme.

Jana Valachová ml.

...co k tomu dodat za nás vedoucí? Snad jen to, že letošní chaloupka byla dost náročná. Převedení hlavního tématu tj. misii do konečné podoby, nám trvalo několik měsíců. To vše za situace, kdy jsme se museli obejít bez několika dlouholetých opor. Trochu si s námi zalaškovalo i počasí, kdy po období tropických veder nastal týden soustavného deště. Ani návštěva kontroly z hygienické stanice není to, po čem většina lidí touží. (Jen tak mimochodem: kdyby stejná kontrola navštívila naše domácnosti, myslím, že by neprošla ani jediná.)

Chaloupka byla náročná i pro děti. Zvládnutí asi sedmdesáti výrazů jazyka Sango ještě před začátkem chaloupky bylo pro někoho příliš. Někdo zase zdravotně nevydržel prudké ochlazení. Náročný program a občas nějaká ta večerní nebo noční akce způsobil, že domů všichni odjízďeli patřičně zničení.

Jestliže i přes tyto těžkosti vidíme spokojenost dětí a jejich zájem účastnit se dalších akcí, je to pro nás velice povzbuzující. Chceme v této práci pokračovat. A kdyby snad někdo nechtěl věřit, že jsme opravdu v Africe byli, ať si prohlédne fotografii na předchozí straně.

Můžete si také pro zajímavost přelouskat modlitby Otče náš a Zdrávas Maria v jazyku Sango.

A když si v modlitbě vzpomenete také na děti naší farnosti a na ty, co s nimi pracují (můžete i v češtině), bude to jediné dobře.

táboroví vedoucí

BABA TI E

Baba ti é sô mo yéké na yayu,
Bé ti é a yé: azô kué a gonda iri ti mo,
Mo ga Gbya ti azô kué,
Ala sala yé alingbi na bé ti mo na
sésé,
Tônga na ti sô ala sala na yayu.
La-sô, mu na é kobé ti la oko oko;

Lungula téné sô a yéké na li ti é,
Tônga na sô é mvéni é lungula téné-ni
Na li ti ala sô a sala sioni na é;
Bata é, si sioni yé a handa é pépé;
Lungula é na sioni yé.
Amen.

MARIE MBI BALA MO

Marie mbi bala mo,
Nzoni ti Nzapa a si mo;
Gbya a yéké na mo;
A gônda mo aho awali kué;
A gônda Jesus Moléngé ti ya ti mo.

Marie Wamokôndô, Mama ti Nzapa,
Téné nzoni téné ti é awa-siokpari,
Fadé sô na la ti kua ti é.
Amen.

O pohádce, která málem nebyla

Přestože pouťová pohádka patří k tradicím olešnické farnosti, proběhla letos, a to zejména její příprava, velice netradičně. Vybrána a přepracována byla pohádka O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku. Nabíý prázdninový program většiny herců neumožnil nacvičovat pohádku už před táborem, na tábor jsme tedy odjízďeli s vědomím, že na přípravu pohádky budeme mít po příjezdu jen tři dny. Role však byly rozděleny, scénáře jsme měli s sebou, nebyl tedy důvod podléhat panice... alespoň zatím. Původní optimistická myšlenka, že se na scénář podíváme v každé volné chvíli či dokonce uděláme čtenou zkoušku (i když jsme na táboře nebyli všichni), se ukázala jako velmi naivní a vyšuměla v táborovém shonu. Scénáře celý tábor neopustily dna batohů.

Optimismus nás ale neopouštěl ani když jsme se ve středu před poutí vraceli z tábora. Měli jsme přece ještě celé tři dny. Abychom nic nepodcenili, udělali jsme první zkoušku ještě ve středu večer. To se vzápětí ukázalo jako velmi dobrý nápad, protože to byla první a poslední zkouška, na které se sešli všichni herci. Na některé mladší herce totiž ještě dolehla táborová horečková viróza.

Zkoušky se však dařily, herci se poctivě učili scénář a rychle se uzdravovali. Do scénáře se ještě doplňovala doprovodná hudba a také různé vtípky, které nás napadaly během zkoušení. V sobotu jsme jeli vyzkoušet pohádku do Kněževsi. Počasí bylo krásné, sluníčko svítilo a my se těšili na zítřejší táborák... po pěti minutách zkoušení ale začalo pršet. Když jsme si představili, že by nám takhle sprchlo i druhý den do pohádky, domluvili jsme se, že se pohádka pro jistotu uskuteční v „Kaťáku“. To, že bude v neděli večer počasí jako stvořené pro táborák jsme netušili. S nadějí, že pohádku s trochou štěstí zvládneme zahrát bez ostudy, jsme se rozjeli do svých domovů.

Když jsme se pak během neděle potkávali v kostele a na náměstí, bylo zřejmé, že náš dosavadní optimismus klesá úměrně blížícímu se večeru. Před pohádkou jsme se sešli v „Kaťáku“ a zjistili, že nikdo z herců nechybí, neonemocněl ani se neztratil, což nám zvedlo náladu. Převlékli jsme se do kostýmů (nutno dodat, že vynalézavost některých herců a jejich maminek při výrobě kostýmů byla obdivuhodná) a čekali jsme, jestli někdo přijde... a přišel! Hojná účast nás opravdu potěšila a také povzbudila. Pohádku jsme odehráli s velkým nasazením. Doufáme, že i přesto, že některé scény se jen zdaleka podobaly původnímu scénáři a byly nahrazeny rychlou improvizací, byla pohádka pro mnohé návštěvníky příjemným ukončením poutového dne.

Za všechny, co pohádku připravovali Petra a Markéta B.

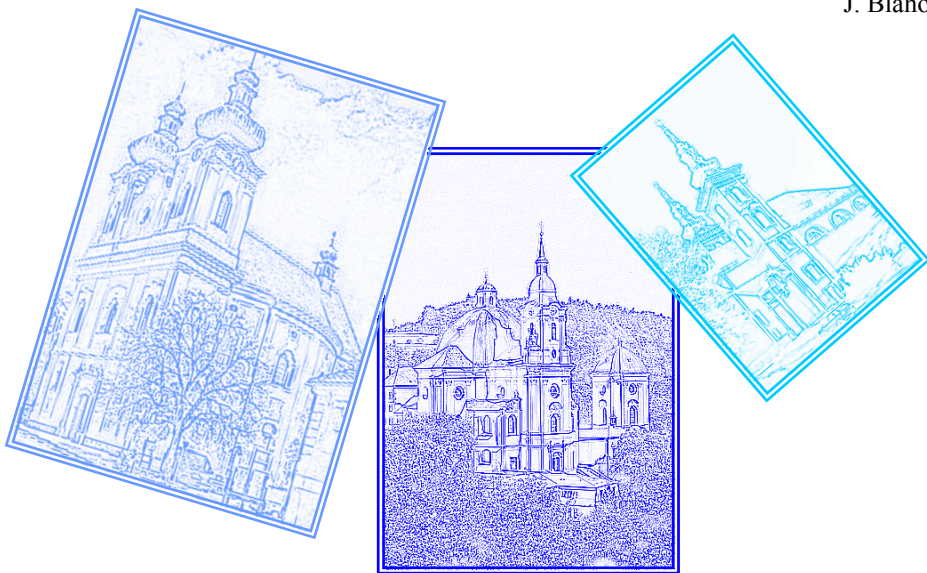
Pout' za Pannou Marií

Blíží se šestá hodina ranní poutního dne 9. září, nasedáme do autobusu a odjíždíme. Cestou rozjímáme tajemství radostného růžence, jednotlivé desátky prokládáme písní. A už se blíží Sloup, naše první poutní místo: po vzoru našich předků děkujeme za dar zdraví a každý z nás prosí Bolestnou Matku Boží, aby i nadále nad námi měla rozprostřený svůj ochranný plášť. Otec Roman nám čte z knihy vzpomínek olešnického rodáka Josefa Hlaváčka, jak se chodilo před léty pěšky vždy po 8. září na naše oblíbená poutní místa. (Také jsem brožurku měla, ale někomu jsem ji půjčila a ten ji potřeboval víc, než já.)

Po mši sv. se dozvídáme, že pout' bude letos opravdu kratší. Ne proto, že bychom některé místo vynechali, ale kvůli dopravě. Než se stačíme v autobusech nasnídat, objevuje se našim zrakům „perla Moravy“ – Santiniho chrám Jména Panny Marie ve Křtinách. Jdeme rovnou do ambitů a s dětmi konáme křížovou cestu i s patnáctým – vítězným zastavením. Ještě fotku u sochy Panny Marie a už nás opět autobusy odvázejí na poslední místo – do kostela Narození Panny Marie na Vranově. Přijíždíme právě včas, řadí se tu nějaký svatební průvod. Ženy a děvčata se kochají pohledem na nevěstu a ženicha. Při mši svaté se svatebním obřadem prosíme i za nám neznámé snoubence. Po přijímání, které dostáváme od hezké mladé řeholnice neradi opouštíme známý chrám. V duchu zpíváme „...než se rozejdeme, Matičko, mile na nás shlédni...“ A jede se domů.

I když byla letošní pout' časově nahuštěná víc než jindy, myslím, že splnila očekávání. Dá Bůh, že příští rok vyjedeme opět dvěma autobusy a budeme děkovat za Pannu Marii i za všechno, co z Boží ruky dostáváme.

J. Blahová

„Objevme své hřivny“

První zářijový víkend byl také už potřetí věnován rodinám a to nejen olešnickým, ale z celé diecéze. Otec biskup nás opět pozval na pout' do Žďáru nad Sázavou.

Letošní pout' se nesla v duchu hesla „OBJEVME SVÉ HŘIVNY“.

Otec biskup nás v promluvě vyzval, abychom své hřivny nezakopávali, ale rozvíjeli ve prospěch druhých.

Po mši svaté následovaly soutěže, besedy, výuka liturgických tanců, koncert a divadlo. My jsme si vybrali „mini“ lanové centrum a divadlo O Budulínkovi.

A za rok? Pojeďte s námi!

Jarmila Sobotková

3. smírná pěší pout' P. MUDr. Ladislava Kubíčka

se s pomocí Boží uskutečnila v sobotu 23. září. dvacet devět kilometrů za krásného slunečného počasí pěšky ušlo 53 poutníků. Nejstaršímu bylo 72 roků, nejmladší byl sedmiletý a nejmenší (nesena příbuznými) byla tříměsíční Anežka.

(Nezvládnou to? – To slovo neznám! – P. L. Kubíček, jedno z jeho životních hesel). K modlitbě jsme se zastavili v kapli P. Marie v Hodoníně, v kostelech - sv. Mikuláše v Bedřichově a sv. Jana Křtitele v Doubravici. Zastávka na občerstvení byla v Lysicích a v Doubravici, kde nás pohostil P. Pavel Klouček se svými farníky výborným gulášem, domácím chlebem a moštem. Ve Sloupě nás přivítal místní pan farář P. Chylík. Mši svatou za obrácení našeho národa k Bohu a za vrahy kněží v naší zemi pro nás sloužil

jeden z poutníků - P. Alois Heger, farář z Chomutova.

Po mši svaté byla „poutnická tombola“ - dvacet vylosovaných pěších poutníků dostalo od paní Mudr. Svatošové knihu - Zapalují? - sebrané myšlenky lékaře a kněze Ladislava Kubíčka z duchovních cvičení, které konal.

Všem účastníkům a dobrodincům Pán Bůh zaplať.

A na závěr už teď přijměte pozvání na 4. pěší a smírnou pout' P. Ladislava Kubíčka, která bude, dá-li Bůh, 22. 9. 2007

- Odcházet se bude v 7,15 z Kunštátu po modlitbě na hrobě P.Kubíčka! V 17 hodin poprosíme o mši svatou ve Sloupě.

jáhen Ladislav

Pěší putování

Chtěl bych vám, olešniční farníci poděkovat za vaši účast na obou pěších poutích.

Jednak těm, kteří se osobně účastnili 6. pěší poutě Velehradské (15 osob) a 3. smírné P. MUDr. L. Kubička (11 osob) a farnost Olešnici tak mezi ostatními důstojně a obětavě zastoupili.

Také těm, kteří svou účast projevili ubytováním a pohoštěním poutníkům ve svých domovech.

A také těm, kteří se připojili svou modlitbou a i jiným způsobem prosili za poutníky a na úmysly těchto poutí.

Upřímně a srdečně Pán Bůh zaplať!

Podrobnější zprávy o těchto poutích si můžete přečíst ve zpravodaji Nový Jeruzalém č.10.

Zdraví a žehná všem jáhen Ladislav

Ministrantská pout'

V sobotu 23. září se konala v Brně Ministrantská pout' 2006.

Z Olešnice vyjžděl zvláštní autobus, který sbíral ministranty z našeho děkanství. V Olešnici nás nasedlo osm, v Kunštátě přistoupilo, jak řekl tamní pan farář, „jen“ třiadvacet a potom další ještě v Letovicích a v Rájci. Do Řečkovic nás dorazil plný autobus.

Tam byl pro nás ministranty z Letovického děkanství připraven program – a to soutěže ve stylu westernu. Lezli jsme po lanech, stříleli z luku a pušky, počítali jsme dolary a v baru jsme na rychlost nalévali skleničky s „ohnivou vodou“. Také jsme psali test na to, co se dělá při mši svaté, který byl pro mě hodně těžký.

Po svačině jsme odjeli na Petrov. V sakristii katedrály, která byla asi tak velká jako náš kostel, jsme se převlékli do ministrantského oblečení, které jsme si vzeli z domu a společně s otcem biskupem Vojtěchem jsme slavili mši svatou.

Nejvíce se mi líbí soutěže a příští rok pojedu zas.

Vít Sobotka

A ještě otázka:

Víte, jaké je nejčastější jméno ministranta brněnské diecéze?

- A) Pankrác
- B) Servác
- C) Bonifác
- D) Vojtěch

Kdo zná jméno našeho otce biskupa, zná i správnou odpověď.

Pozn.: v našem autobuse jich jelo nejmín pět.

Zprávy z Ekonomické farní rady

Již dlouhou dobu jsme v této rubrice nepřinesli žádné nové zprávy. Souvisí to s tím, že v současné době zůstal jediný úkol, a tím je splacení dluhu za opravu pláště kostela, která byla provedena v minulém roce. A také s tím, že nyní čekáme na ustavení Pastorační farní rady, která se ujme rozhodování ve věcech, které sice už byly v plánu, ale jak se ukazuje, bude lépe, když budou posuzovány nejen z hlediska finančního, ale také z hlediska pastoračního. Jde o několik úkolů - o opravu schodů u bočního vchodu do kostela a schodů od fary ke kostelu, a dále o instalaci nového kotle přímo do zákristie kostela. V prvním případě se ukazuje, že budeme schopni svépomocí udělat tolik, že původně plánované investice budou podstatně nižší (odhady se pohybovaly kolem 100.000,- Kč za jedno schodiště). V druhém případě se ukázalo jako potřebné nechat zpracovat důkladný projekt a poté dobře informovat všechny ostatní o tom, proč by k instalaci nového kotle v zákristii vlastně mělo dojít. A to už bude práce pro Pastorační farní radu. Nakonec je pravda také to, že členové EFR jsou docela unaveni z posledních tří let hektické práce a jednoduše si potřebovali odpočinout.

A nyní několik čísel.

1. K 1. 1. 2006 jsme měli splácet 330.000,- Kč. Doposud jsme splatili **130.000,-**. Zbývá splatit 200.000,- a na účtu máme 38.550,-, které jsme vybrali o pouti. Na tento úmysl se do konce kalendářního roku uskuteční ještě dvě sbírky - v listopadu a o vánocích.

2. Farnost obdržela také finanční dar, o jehož využití ještě není rozhodnuto. Toto rozhodnutí učiní po vzájemné spolupráci členové Ekonomické a Pastorační farní rady. Jakmile bude vše dojednáno, budete opět informováni.

3. Do čeho jsme letos investovali -

plynová přípojka do kostela	13.782,-
návrh na úpravu presbytáře	5.000,-
oprava věžních hodin	6.357,-
kopírka	15.000,-
laserová černobílá tiskárna	3.831,-
příprava na svatodušní svátky	2.904,-
pastorační pomůcky	8.266,-
pastorační projekty	
(Misijní klubko, výlety pro děti z náboženství, ministranti)	19.443,-
TV Noe	4.229,-

Celkem

78.812,-

4. Zajímavé je také srovnání sbírek, darů a provozních nákladů ve srovnání s loňským rokem.

Porovnání sbírek (od ledna do srpna)	2005 / 175.370,-	2006 / 142.100,-
Porovnání darů	2005 / 46.795,-	2006 / 149.815,-
Provozní náklady 2005/2006	2005 / 127.957,-	2006 / 180.068,-

Za členy EFR o. Roman Strossa, farář

Pravidelné schůzky

pondělí 15.30 - 18.30 - děvčata MISIJNÍ KLUBKO - fara

pondělí 17.00 – 18.30 - SEDMIKRÁSEK - Orlovna

každé první pondělí v měsíci - setkávání seniorů na faře

každou první sobotu v měsíci - společný program pro děti z Misijního klubka, ministrantského kroužku a pro všechny ostatní děti, které mají zájem. Začínáme mší svatou, pokračujeme společnou snídaní na faře a končíme tamtéž společným obědem.

každou neděli při mši svaté v 11 hod po evangeliu - katecheze pro děti do 5. třídy v sakristii

Termíny v roce 2006

21. 10. sobota, 16.00 hodin - setkání biřmovanců na faře

21. 10. sobota - Misijní vigilie (příprava na Misijní jarmark a požehnání farní místnosti pro Misijní klubko).

22. 10. neděle - Misijní neděle a Misijní jarmark.

27. 10. pátek - Celodenní výprava „Po stopách indiánů“ na niž jsou zvány i ty děti, které do klubka nechodí. V 17.00 slavnostní požehnání místnosti.

29. 10. - 8. 11. „Svíčka pro misie“. Budete si moci koupit svíčky určené na hroby, které děti samy vyrobí a tak přispět na misie.

1. a 2. neděle adventní od 9.00 do 13.00 hodin „Prodej knih na faře“

„Roráty“ (adventní soboty 9., 16., 23. 12.)

Misijní klubko organizuje dopolední program a pomáhá dětem naladit se na Vánoce v duchu misijního díla církve. Začínáme mší svatou v 7.00, pokračujeme společným programem na faře. Končíme kolem 11.00. Srdečně zvány jsou i ty děti (a jejich rodiče), které do klubička nechodí.

13. 12. středa - prosebná putovní mariánská pouť Nový Jeruzalém v Olešnici

3. a 4. neděle adventní „Čokoláda pro misie“ - budete si moci zakoupit čokoládové pochoutky v ozdobném košíčku, který děti samy vyrobí a kterým můžete ozdobit vánoční stromek.

24. 12. Roznášení Betlémského světla.

Milí farníci,

se začátkem školního roku ožilo také Misijní Klubko. Proto bych vás chtěla za všechna děvčata pozvat na misijní jarmark. Bude se konat, dá-li Pán pěkné počasí, na nádvoří u kostela na misijní neděli 22. 10. 2006.

Děvčátka vyrobila spoustu různých drobností, které vám budou nabízet za dobrovolný příspěvek. Prosíme, abyste neoceňovali hodnotu výrobku, ale mysleli spíše na heslo se kterým děvčata dárečky vyráběla: DĚTI POMÁHAJÍ DĚTEM. Váš dar bude věnován na misijní školu v Bangladéši.

Bude-li špatné počasí, tak se misijní jarmark bude konat po obou nedělních mších v kostele.

Marie Adamcová

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

dne 8. 7. 2006 Štěpán Huvar

nar. 19. 5. 2006 v Boskovicích

dne 22. 7. 2006 Tomáš Blaha

nar. 5. 4. 2006 v Brandýse nad Labem

dne 17. 9. 2006 Jaroslav Dostál

nar. 13. 3. 2006 v Novém Městě na Moravě

dne 30. 9. 2006 Vojtěch Kovář

nar. 8. 5. 2006 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili

dne 5. 8. 2006 Iveta Horáčková a Antonín Procházka

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

1. 7. 2006 paní Františku Hauptovou, nar. 2. 3. 1931

15. 7. 2006 pana Stanislava Maršála, nar. 8. 5. 1928

18. 7. 2006 pana Roberta Synka, nar. 10. 10. 1949

22. 7. 2006 paní Marii Spohnerovou, nar. 3. 11. 1930

29. 7. 2006 paní Boženu Cvečkovou, nar. 31. 1. 1921

17. 8. 2006 pana Štěpána Valentu, nar. 1. 1. 1913

2. 9. 2006 pana Josefa Kozla, nar. 20. 1. 1943

11. 9. 2006 paní Marii Horáčkovou, nar. 29. 5. 1921

15. 9. 2006 paní Marii Halasovou, nar. 18. 6. 1915

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě. Tel 516 463 117, e-mail: fara.olesnice@tiscali.cz. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>. Uzávěrka pro další číslo zpravodaje je v pátek 1. 12. 2006